

(reportáž z podzimního setkání členů Jonáš klubu) Tradičním dnem setkání členů Jonáš klubu je vždy sobota. Tentokrát to byla sobota 16. listopadu a místem setkání bylo jako vždy Salesiánské divadlo v Praze 8. Další, až na výjimky, neměnnou tradicí je osoba moderátora Milana Zeiberta, který dojíždí až z Třebíče a letos nemoderoval poslední třetinu, protože stíhal autobus domů.

Prvním účinkujícím bylo

trio s názvem

Dobré ráno

blues

. Před

šesti roky jsme mohli vidět na setkání Jonáš klubu frontmana kapely Matěje Ptaszka, tehdy s hráčem na rezofonickou kytaru Lubošem Beňou. Matějovou láskou, krom jeho milé polské manželky, je dřevní blues z delty Mississippi a foukací harmonika. Kapely vznikají a zanikají, a tak se Matěj po rozchodu s Lubošem dal dohromady s hráčem na washboard (valchu) Vladislavem Sosnou, jinak bubeníkem řady sestav včetně Abraxasu nebo Framus 5, a mladým dlouhovlasým kytaristou Vítkem Kopeckým. Matěj zpívá hlasem znějícím jako staré desky (ne bezdůvodně má vedle sebe lahev Vincentky), střídá foukací harmoniky, které má v opasku a vyzařuje z něj radost z krásné muziky. Trojice září energií, nenápadný Vítek Kopecký neční nad ostatními, ale v sólech dá najevo, co je v něm. Vláďa Sosna, muž urostlé postavy, má ve tváři úsměv a v závěrech písní přeběhne s valchou k Vítkovi a zní velké finále, doprovázející Matějovu harmoniku. Název kapely je odvozen od písně z filmu Ondřeje Trojana Občanský průkaz, kde Matěj s Lubošem Beňou hráli hospodské muzikanty. Trojici to báječně šlapalo a co si přát lepšího než takový začátek setkání?

První mluvené slovo si vzali na starost

Miloň Čepelka

s hostem panem doktorem

Jiří Grygarem

. Představovat oba pány je zbytečné. Pan doktor Grygar je důkazem, že i člověk, jehož známka z fyziky nebyla nejlepší, poslouchá bez dechu povídání o vesmíru a planetkách řítících se k zemi. Miloň Čepelka moderoval nenápadně a nevtíravě a jeho jednověté glosy a vsuvky vyvolávaly smích hosta i diváků. Co čekat jiného od setkání dvou velikých osobností? Po první přestávce Milan Zeibert představil jako třetího účinkujícího mladého sympatického hráče na klasickou kytaru

Ladislava Pazderu

. Ten je vítězem soutěže Kytara napříč žánry a potěšilo mě, že jako druhý se umístil Honza Žamboch, jinak se svou kapelou Žamboši dvojnásobný držitel ceny Anděl. Ladislav Pazdera hrál lehce, se šarmem a virtuozitou. Přeji mu velikou hudební budoucnost. Druhé mluvené slovo obstarali Milan Zeibert s vysokým štíhlým mladým mužem -

Ing. Zdeňkem Vackem

. Pan Vacek je vystudovaný ekonom, ale jeho koníčkem je literatura a stará auta. Trpělivě šel po stopách v podstatě neznámé cesty Karla Čapka s Olgou Scheinpflugovou do Alp vozem Škoda Rapid. Výsledkem je kniha a cesta, kterou ing. Zdeňk Vacek uskutečnil se svou ženou a Rapidem z roku 1940 podle Čapkova itineráře. Škoda, že čas nedovolil tohoto mladíka poslouchat déle, ale knihu si rád přečtu. Miloň Čepelka není jen člen party cimrmanologů, ale je i autorem divadelních her, haiku, sonetů a písňových textů. Na jeviště pozval šansoniérku

Markétu Wankeovou

, kterou na klavír doprovázela herečka

Petra Bílková

. Tato trojice putuje po jevištích s repertoárem francouzských šansonů a písní českých skladatelů, to vše s texty pana Čepelky. Zpívat dobře šanson je dáno jen několika vyvoleným, kteří spojí herecký projev s dobrým hlasem a přesvědčí publikum o obsahu písně. Paní Wankeová mezi takové vyvolené patří a ocenil jsem i mistrovství pana textaře Miloně Čepelky. Na závěr zněla slavná

Non, je ne regrette rien

z repertoáru Edith Piaf v originále.

Závěrečná třetina patřila tradičně Semaforu. Není to tak dávno, co se na jevišti divadla znovu objevilo představení

Kdyby tisíc klarinetů

, které bylo prvně hráno v Divadle Na Zábradlí a ve velmi pozměněné podobě dostalo filmovou podobu. Překvapením bylo obsazení orchestru, kdy vedle klasické sestavy vedené Jiřím Svobodou, seděla v popředí „dechová sekce“ v sestavě: Felix Slováček Jr - klarinet, Magdaléna Jedličková - trombón, Veronika Tichá - saxofon a Michal Stejskal - trubka. Vedle sebe zněly známé písně

Babeta

a

Tereza

, ale také

Láska jsou jen písmena

, napsaná dvojicí S a Š pro Ljubu Hermanovou. Zazpívala ji

Jitka Molavcová

. Asi nejlépe bude, když ti, kteří nové Klarinety ještě neviděli, se na ně půjdou podívat do divadla. Vedle zpěvu Felixe Slováčka, Michala Stejskala a dueta Veronika Tichá – Magdaléna Jedličková, zazpívala i temperamentní Karolína „Gudy“ Gudasová. O vystoupení

Jiřího Suchého

není třeba příliš psát, protože bylo a je *conditio sine qua non* (podmínka, bez níž by nebylo) každého setkání. Nashledanou na jaře.